

РЕШЕНИЕ

№ 27770

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9465** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Б. А., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 3124 от 02.07.2024г., постановено по н.а.х.д. № 4018/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-и състав. С решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-000300 от 19.01.2024 г., издадено от началник сектор в СДВР - отдел „Пътна полиция” (ОПП), с което на касатора на основание чл.174, ал.3, пр. второ от ЗДвП е наложено две административно наказание “глоба” в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е постановено в нарушение на закона, при съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът счита, че въззивният съд не е съобразил допуснатото процесуално нарушение свързано с нарушаване на изискванията на нормите по чл.42, т.4 и т.5 и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН като липсва пълно описание на нарушението от гледна точка на установена фактология, както и на обстоятелствата, при които то е било осъществено. В тази връзка се сочи, че в АУАН и НП не е отразено, че водачът не е разполагал в себе си с документи за самоличност; водачът в хода на проверката е бил тестван с техническото средство за алкохол, като резултатът е бил отрицателен. Изтъква още, че е налице и

несъответствие между АУАН и НП в частта на описаната фактическа обстановка. В НП не е посочено коя от законовите хипотези на чл.174, ал.3 от ЗДвП не е изпълнил водачът. Изтъква, че в съдебното производство не е установено по безспорен начин извършеното нарушение, вкл. наличието на вина и противоправно поведение. Сочи, че решаващият съд неправилно е възприел фактическата обстановка на мястото на нарушението, тъй като е дал превес на писмените и гласни доказателства, ангажирани от административнонаказващия орган. Моли за отмяна на решението на СРС, както и потвърденото с него НП. Претендира присъждане на разноски за две инстанции, съгласно списък (л.26).

Ответникът по касационната жалба, началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд правилно е възприел фактическата обстановка по делото, а именно, че на 05.01.2024 г., в [населено място] Б. А., управлявал лек автомобил “Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от АМ “Хемус“ към Околовръстен път. Около 23:45 часа пред магазин „Д.“ С. А. бил спрян спрян за проверка от полицейски служители. На място е изпратен екип от СДВР – ОПП за оказване на съдействие по случая. С. А., след като бил поканен, е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство „DRUG TEST-5000“ с инвентарен номер ARNJ-0002. На касатора бил издаден талон за медицинско изследване № 0009245 за ВМА, но той не предоставил кръвна проба за изследване. За констатираното нарушение на чл.174, ал.3, предл. 2 от ЗДвП свидетелят А. П. - мл. автоконтрольор към СДВР, съставил акт установяване на административно нарушение (АУАН), в който е отбелязано, че на водача са съставени и фишове: № GT-2598879 и GT-2598880. Актът е предявен и връчен на нарушителя, който след като се е запознал със съдържанието му, го подписал без възражения. Такива не са депозитани и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 24-4332-000300/19.01.2024г.

При постановяване на обжалваното решение въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. На следващо място, решаващият съд е направил извод, че касаторът е осъществил състава на административното нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. второ от ЗДвП. Нарушението е безспорно установено от обективна и субективна страна въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства. В мотивите на

решението е посочено, че наложената глоба и лишаване от право да управлява МПС са съобразени по размер с характера на нарушението - те са фиксирани от законодателя и не подлежат на изменение.

Въззивното решение е правилно.

Вярно и точно районният съд е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото писмени и гласни доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата процесуална активност, като е осигурил на страните пълна и равна процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези. Въз основа на обективен, цялостен и съвкупен анализ на доказателствата съдът е формирал обосновани правни изводи, като е приел за осъществен състава на административното нарушение, за което е наложено административното наказание, и правилно е приложил материалния закон.

Според данните в АУАН и приложените към него доказателства правилно и обосновано въззивният съд е приел, че при извършване на проверката и съставяне на АУАН не са допуснати твърденията от жалбоподателя съществени процесуални нарушения, довели до накърняване на правото му на защита. Противно на възраженията на касатора, както в АУАН така и в НП конкретно, точно и ясно е посочено мястото на извършване на нарушението – в [населено място], по [улица], с посока на движение от АМ “Хемус“ към Околовръстен път, пред магазин „Д.“, както и всички обстоятелства и факти, въз основа на които се приема за осъществен съставът на посоченото нарушение, посредством извършеното от касатора деяние.

Отказът да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи е съставомерен по чл.174, ал.3, предл. 2 от ЗДвП. Законната разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП е като бъде подложен на тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е издаден талон за медицинско изследване № 0009245. След като нарушителят не е направил предписаните му медицински изследвания, той доброволно се е лишил от възможността да докаже евентуално грешния резултат на проверката с техническо средство „техническо средство „DRUG TEST-5000“, за каквото се сочи в жалбата.

Неоснователни са твърденията в касационната жалба за липса на прецизно посочване в НП коя е законната хипотеза на чл.174, ал.3 от ЗДвП, която не е изпълнил водачът. Видно от текста на НП, изрично е отбелязана хипотезата на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, която категорично съответства на словесното описание на нарушението - отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи. В този смисъл, въззивният съд правилно е възприел отказът за съставомерен по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП и доказан. Санкцията за това противоправно поведение е в законоустановен размер съгласно същата норма - лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Съдът обръща внимание, че недоверието на оспорващия, а и общественото недоверие в достоверността на резултатите от техническите средства за установяване употребата на наркотични вещества или техните анализи не представлява обстоятелство, което да е основание и да оправдава отказа за извършване на

проверката. Ако се приеме за оправдано поведение, при което водачът отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство, поради даваните "фалшиви резултати", но водачът дава биологични проби за медицинско изследване, то би се стигнало до невъзможност на контролните органи да парират възможността водачи, които са употребили наркотични вещества, да могат да продължат да управляват МПС докато са готови резултатите от медицинското изследване. Т. тълкуване не е в съответствие с обществения интерес и целта на закона.

На следващо място, Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1), приложима в настоящата хипотеза, се урежда редът, по който се установява употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от водачите на МПС, трамваи и самоходни машини. В тази Наредба не се съдържат разпоредби, които да уреждат кога контролният орган разполага с правомощието да извърши проверка за установяване употребата на алкохол респ. на наркотични вещества от водача. Поради това изложените в тази насока от касатора аргументи, съдът намира за неоснователни. Според чл.2, ал.1 от Наредбата, при извършване на проверка за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. В ал.2 на същата норма е посочено, че неизпълнението на задължението по ал.1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава.

Според чл.3, ал.1 от Наредбата, при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на алкохол се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози - с тест.

В настоящия случай отказът на лицето да бъде установено дали същото, като водач на МПС е употребило наркотични вещества, се установява по несъмнен начин, както и от наличното по делото писмо на зам. – началника на ВМА /л.83 от а.н.д. № 4018/2024г./, съдържащо данни, че касаторът не е посещавал ВМА за предоставяне на биологични проби за изследване, така и от свидетелските показания (в т.ч. и показанията на И. М.), които еднозначно установяват извършеното нарушение от обективна и субективна страна. В допълнение, съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

В рамките на длъжимата по чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка настоящият състав намира обжалваното решение за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не се установиха касационните основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила като правилно.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3124 от 02.07.2024г. по н.а.х.д № 4018/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ